

have i en Række af Aar med Regjeringen stærkt hævdet det Princip, at Finantsloven ikke skulde forandre Lønningslove. Der er stæet Undtagelser, men navnlig Regjeringen har aldrig foreslaet den Slags Undtagelser, og bekæmpet dem, hvor de i Tvivlstilfælde ere forlangte fra Rigsdagens Side for at knappe af. Der har enkelte Gange fra Regjeringens Side været fremsat Forslag, der kunde gjøre Brud paa Principet, men saa har man i Rigsdagen sagt: kom hellere med en særlig Lov, der ordner det hele Forhold, men lad ikke det enkelte Tilfælde komme frem paa Finantsloven. Alle Forhold bleve tagne under Overveelse, da Lønningsloven for Hæren blev givet, og skjøndt jeg ikke har været Medlem af Udvalget, tror jeg dog at vide, efter hvad jeg har erfaret af Andre, der have været Medlemmer af det, at de Spørgsmaal, her foreligge, ere komne under Overveelse, og at Resultatet var, at det ikke skulde tages med. Naar det skulde blive taget med, vilde Rigsdagen altsaa nu underkjende, hvad der blev vedtaget under Lønningsloven. — Af langt alvorligere Natur er Spørgsmaalet om 2 Generaler og en Oberst, der ere forfremmede i September, og hvis Lønning begynde at løbe fra 1ste October. Med Hensyn til dem føler jeg meget godt, at den ærede Krigsminister kan føle sig i en noget vanskelig Stilling. Smidlertid siger jeg ogsaa her, at det er et reent Fortolkningsspørgsmaal, der er Tale om, nemlig Spørgsmaalet om Bestemmelsen i Loven af 30te Juni 1850 § 3. Denne Lov siger, at enhver ny Gage, Pension eller Ventepenge tager sin Begyndelse fra den første i den næste Maaned efter den, i hvilken Udnævnelsen er foregaaet, dersom der ikke er taget Bestemmelse om, at den skal regnes fra et tidligere Tidspunkt. Der er altsaa ikke Tale om, at nogenformelt Udnævnelse kan komme til at virke, hvad Sagen angaaer, førend den første Dag i den Maaned, der følger paa Udnævnelsesmaaned. Naar dette nu er Tilfældet, er det forekommet Udvalgets Fleertal, at de Generaler, der ere udnævnte i September, maae betragtes som nydenne en ny Gage — i Forhold til hidtil havde Indtægter med det mindre Beløb, — fra 1ste October. Det blev yttret, at der af Generalauditeuren var udtalt en An-

skuelse i modsat Retning. Jeg skal hertil bemærke, at det vilde have glædet mig, om der havde foreligget en bestemt, klar, skriftlig Udtalelse fra Generalauditeuren med Hensyn til dette Spørgsmaal, men en saadan foreligger ikke. Den ærede Krigsminister har været saa god at meddele mig en Skrivelse fra en Departementschef i Krigsministeriet angaaende en mundtlig Samtale, han har haft med Generalauditeuren, hvorefter denne har udtalt en Anskuelse, der saibt sammen med Krigsministerens, og ligeledes har hentydet til en Høiesteretsdom, der skulde i et lignende Tilfælde have afgjort Spørgsmaalet i denne Retning, men Høiesteretsdommen angives ikke nærmere, og der foreligger ingensomhelst Begrundelse af Generalauditeurens Mening. Jeg tror derfor ikke, at det er rigtigt her at fremdrage Generalauditeurens Opfattelse af Sagen, og jeg siger kun dette, da Sagen har været nævnt af et andet Medlem. Det vil jo være let for den ærede Krigsminister mellem anden og tredje Behandling at indhente Generalauditeurens Erklæring over dette Spørgsmaal, og jeg for mit Vedkommende skulde ganske vist lægge stor Vægt paa denne udmærkede Jurists Mening, navnlig om et Spørgsmaal af denne Natur, som han er saa competent til at dømme om; men en saa ubestemt mundtlig Erklæring som den, der er omtalt, kan jeg ikke tillægge afgjørende Vægt. Det forekommer mig ogsaa med Hensyn til den almindelige Stilling, at om ogsaa Krigsministeren ikke har taget bestemt Forbehold, ligger det i Sagens Natur, at et Forbehold maa ansees som taget. Den Mand, der er udnævnt i September og veed, at hans Gage først løber fra 1ste October, og som veed af den kongelige Rundgjørelse af 28de September s. A., at Lønningsloven træder i Kraft fra den 1ste October at regne, har ikke med Sikkerhed kunnet regne paa den Fortolkning, den ærede Krigsminister vil gjøre gjældende. Det forekommer mig altsaa, at hvad enten et bestemt Forbehold udtrykkelig er taget af Krigsministeren eller ikke, maa Enhver under disse Forhold have vidst, at det vilde være afhængigt af Rigsdagens Botum i denne Sag, hvorledes Forholdet vilde blive endelig ordnet. Skjøndt det derfor skulde gjøre mig ondt, om den ærede